

Във вихъра на гръцките танци

Навъсен късен следобед е – събота, първи ноември. С момчетата и момичетата от танцов състав „Пирин“ пътуваме за Прага. Поканени сме да танцуваме на фолклорната вечер, организирана от Гръцката общност в Прага по случай национален празник на Гърция.

На 28 октомври 1940 година гърците са казали своето решително „Охи!“ („Не!“) на фашистите, които са искали да окупират страната. Те не са отстъпили на по-силния противник и затова са си заслужили възхищението на цяла Европа. Всяка година на този ден гърците по цял свят организират празненства по случай празника.

Ние, българите от Бърно сме редовни посетители на тези гръцките танцови забави, но досега не бяхме имали възможност да посетим такава в Прага. Любопитни сме да разберем какво ни чака.

Пред Прага попадаме в гъста мъгла и когато най-накрая влизаме в хотел „Белведер“, танцовата зала е вече пълна с празнично облечени хора. До нашето излизане на сцена има още много време, но за по-сигурно отиваме да се преоблечем в носии. Сядаме на отредената ни маса на балкона и търпели-

во изчакаваме нашето излизане на сцена.

Масите вече са запълнени, стъклени чаша звънят и от всички страни се чува весел смях. Разглеждам лицата на присъстващите. Преобладават мургавите физиономии с типични гръцки черти и тъмни коси. Тук-там се мярка някоя руса глава, най-вероятно принадлежаща на някоя чешка съпруга или съпруг или просто на любител на неповторимата атмосфера на гръцките вечери.

А на какво всъщност се дължи тази неповторима атмосфера? Със сигурност на танците. Гръцките танци са подобни на нашите. Гърците също танкуват в кръг хванати за ръце. Цяла вечер на забавата жива гръцка музика свири различни танци. Разбира се, всеки може да се хване на хорото и да научи стъпките. Програмата започва с почти едночасово закъснение. След уводната празнична реч на председателката на Гръцката общност Тасула Зисаки-Хили, от която не разбираме нищо, защото е на гръцки, следва концерта на почти петдесетчленен гръцки хор. След това идва ред на българските танци. Танцуваме и се наслаждаваме

на бурните аплаузи. После бързаеме да сменим носии с цивилно облекло и да се впуснем във вихъра на гръцките танци.

Групата „Акрополис“ свири неуморно една мелодия след друга, едни до други танкуват млади и стари. Някои са по-уверени в стъпките, други, които са за първи път на гръцка забава, плетат крака и се стараят да хванат поне началната стъпка.

На бара се предлага традиционния гръцки аперитив узо и също така традиционни чешки сандвичи, които свършват за нула време. Това е всъщност малко разочарование за мен, защото се надявах да опитам вкусните гръцки ястия, които обикновено се предлагат на гръцките забави.

На хорото се хващам, когато оркестърът засвирва първите ноти на популярния гръцки танц сиртаки. Някой казват, че е бил създаден специално за Антъни Куин за филма „Зорба гърка“ от 1964 година. Други твърдят, че това е прастар танц, който се е прославил с този филм.

Атмосферата в залата става все по-весела и свободна и идва време за танцовите импровизации. Следващия танц се казва зембекико и представлява деветдесет и девет процента импровизация. Хората в залата оформят няколко кръга, по средата танкува винаги един танцьор, другите плясат с ръце в ритъма на музиката.

Към единайсет часа залата обикаля групичка малки деца. Продават билети за томболата, която започва в полунощ. Когато са раздадени всички награди, включително и първата – самолетен билет до Атина, оркестърът изсвирва още няколко танца и обявява последното парче. Хората започват малко по малко да се разотиват. Време и ние да се сбогуваме, защото ни чака дълъг път до Бърно.

Катерина Ненкова